

33e zondag door het jaar. (14-15 november 2020)

Thema: leef met je eigen talent

Inleiding.

In deze viering gaat het over vertrouwen. Over Gods vertrouwen in ons.

In het evangelie van vandaag worden mensen geprezen die risico's aandurven. Die hun talenten gebruiken. We hoorden net in het lied: Leef met je eigen talent. Iedereen is mooi. En je bent wie je bent. Leef met jezelf en elkaar. Iedereen is blij. Met dat ene gebaar.

Geloven houdt in dat wij ons aan God durven toevertrouwen, ook als we niet bij voorbaat weten waarop het zal uitdraaien. Maar vandaag gaat het er om dat God op ons mensen vertrouwt. God vertrouwt erop dat wij de rijkdom van ons geloof niet oppotten of in de grond stoppen, maar dat wij leven met onze eigen talenten en zo proberen mee te werken aan een mooie wereld voor iedereen.

Ook de eerste lezing zwaait alle lof toe aan de energieke, talentvolle vrouw en huismoeder die van aanpakken weet, vanuit het vertrouwen in de Heer.

Kunnen wij die moed en die inzet opbrengen? Durven we aan om het met God te wagen?

Overweging: leef met je eigen talent

We gaven deze viering het thema mee: leef met je eigen talent. Dat woord springt er als eerste uit, zeker met deze evangelietekst. Daarom eerst maar iets over het woord '*talent*'. Dit woord roept op: natuurlijke begaafdheid, aanleg, bekwaamheid, gave. Bijvoorbeeld: talent voor talen; een muzikaal talent. 'Talent' wordt dan als een positieve eigenschap gezien. In Jezus' tijd was een talent de grootste geldeenheid en was 6000 denariën waard. Eén denarie was toen het dagloon van een arbeider. Als de heer aan zijn slaven vijf, twee en één talent toevertrouwt, geeft hij hen een som gelijk aan 30.000, 12.000 en 6.000 daglonen in handen, het loon dus van 10 tot 30 jaar. Het gaat dus om enorme bedragen. En dat in schrill contrast met wat wij in onze tijd met 'talenten' bedoelen. Wij zijn geneigd heel gemakkelijk te zeggen dat 'de moraal van dit verhaal' is dat we onze talenten, datgene wat we goed kunnen, ook goed moeten gebruiken. En dan nog met het vingertje wijzen: want o wee, wie dat niet doet, wordt verdoemd.

Is dit de bedoeling van Jezus? Ik denk dat deze parabel meer is dan een moralistisch verhaal. Het is een onderdeel van de afscheidsrede van Jezus, waarin hij a.h.w. zijn testament nalaat. En Jezus' rijkdom ligt niet in geld, maar in zijn boodschap, zijn woorden en daden, die Hij de mens toevertrouwt en waarmee men Gods rijk kan realiseren. Dat is de ware rijkdom. Het is daarom vooral een verhaal van vertrouwen. Niet zozeer over ons vertrouwen in God, maar over Gods vertrouwen in ons.

God heeft alle vertrouwen in ons, Hij schenkt ons alles, zijn hele bezit, de hele schepping vertrouwt God ons toe, aan ons mensen, met al onze mogelijkheden en Hij *vertrouwt* erop dat wij die talenten, groot of klein, inzetten voor zijn koninkrijk, inzetten om te werken aan een bewoonbare wereld voor iedereen.

Jezus heeft in zijn leven laten zien hoe je die talenten kunt inzetten; hij heeft laten zien dat het Rijk van God, die mooie wereld mogelijk is. Dat is zijn nalatenschap; daar mogen we in geloven. Maar dat gaat niet vanzelf.

Maar in zekere zin is 'geloven' ook een talent. Geloven is geen onderwerp van studie of discussie, maar iets wat uit jezelf omhoog komt. Je voelt van binnen dat God een wezenlijk

deel uitmaakt van je leven of de bron is van alle liefde. Soms misschien als zwakke ondertoon, op de achtergrond, en soms als een sterk besef of gevoel; soms belaagd door kritische geluiden of soms uitbundig en onbeschoemd tot uiting.

Ik heb het zelf ook ervaren: ik ben van nature echt een doe-mens en heb het evangelie heel lang puur als 'opdracht' gezien. En nog steeds kan ik me schuldig of onvoldaan voelen als ik voor mijn gevoel niet genoeg 'doe' voor een ander. En kan ik vol bewondering zijn voor wie onbaatzuchtig zijn leven helemaal in dienst stellen van een ander. Maar het laatste jaar heb ik steeds meer ervaren dat geloven meer is dan alleen doen. Het is het gevoel dat God in mijzelf een plek heeft, in mijn hart of geest of hoe je dat maar noemen mag, die dieper gaat dan alleen als opdrachtgever. God is ook liefde, compassie en genade (een groot woord voor iets wat me overkomt en waar je zelf geen invloed op hebt). Misschien is dit ook wel een beetje wat men in de eerste lezing noemt: de vrouw die God vreest, dwz de vrouw die eerbied en ontzag heeft voor God, niet omdat Hij zo machtig is of verheven, maar omdat ze God een echte plaats in haar leven geeft. En vandaaruit haar talenten inzet. En ook dit talent kunnen we gebruiken of in de grond stoppen.

Uiteindelijk wordt je leven niet gemeten naar de grootte van je bezit of naar hoeveel en welke gaven en talenten en mogelijkheden je gegeven zijn.

Een mens die veel heeft en veel kan, is daarom niet meer mens dan een andere.

Een Engelse heer van stand zei eens wat neerbuigend tegen een –in zijn ogen mindere-collega: "jouw vader heeft vroeger nog de schoenen van mijn vader gepoetst", waarop deze antwoordde: "het belangrijkste is de vraag of hij dat toen dan goed heeft gedaan."

En wat je hebt en wat je kan is eigenlijk bijkomstig en doet niet ter zake in Gods ogen.

Uiteindelijk wordt een mensenleven gemeten aan de vraag of we het vertrouwen dat God in ons heeft, niet beschaamd hebben. Is de wereld en de mens er iets beter van geworden, - een beetje meer wereld en mens van God? Is God in jou gebeurd?

Aan die vraag kan elke dag van een mensenleven gemeten worden.

Amen.